

που υπέφερα, τους οποίους και ελπίζω ότι θα εκτιμήσετε ή ευγενεία σας καθώς πρέπει, αφού διαβάσετε το κάτω κάτω της γραφής) ώστε εις το ύστερινό πελά σπήτι που κτυπούσα την πόρτα του (ήτανε κιάλας Τιτουλαρίου Συνδρομητού) και φώναζα το «ρίστε στην εκκλησία», το φέρνει η όργη του Θεού να κτυπά την ώρα εκείνη και ο καθαυτο Κράκτης της ενορίας την αντικρινή μου πόρτα! Εδώ, είπα μέσα μου, εμπλέξαρε! και πραγματικώς έρχεται κοντά μου ο γέρον Κράκτης και με το μπαστούνη του ύψωμένο ετοιμάσθηκε να με κάμη τερπιέ που ετόλμησα να επέμβω εις την δικαιοδοσίαν του, και εις τα κυριαρχικά του δικαιώματα και προνόμια. Άλλ' εγώ δεν ήξεύρω πώς με 'φώτισ' ο Θεός, και του λέγω ευθύς. Χρόνους πολλούς, γείτονα' και εις έτη πολλά στερεομένος! — Κι' από πότες γενήκαμε γείτονες; με λέει. — Από τα προχθές, του λέω' γιατί τ' άφεντικό αυτό του σπητιού ήρθε και γράφθηκε στην ενορίαν μου. —

Και το ξέρεις αυτό βέβαια; με λέγει. — Άκουσ, του λέω, αν το ξέρω βέβαια;! άμ' ήμουνα παρών την ώρα που ήρθε στον άρχων Καψιμάλη μας, και πρώτα τον έρώτησεν αν έχουμε και 'μεις στην ενορίαν μας Σχολεία και αδελφότητα, και σαν του είπεν ο άρχων Καψιμάλης ότι μόνον καφενεΐα και καπηλεία έχουμε, τότε του λέει, γράψεμε και μένα εις το τερτέρι σου, γιατί πειά βαρέθηκα στην ενορίαν που είμαι' κάθε λίγο και κομματί, δώσε σήμερα για το σχολείον! δώσε αύριον για την αδερφότητα! δώσε μεθαύριον για το Νοσοκομείον! σάνα θα μάθω εγώ τώρα πιά γράμματα, ή θα κάμω καινούριες αδερφές να πληρώνω για τα σχολεία και για την αδερφότητα! Και έτσι που λές, γείτονά μου, του λέω, εγράφηκεν εις την ενορίας μας. — Μπά που να χαθή, μου λέει, ακόμα πέντε γρόσια δεν έδωσεν αυτός πούπετα, κ' έρωτα μένα που έχω τρία ζευγάρια παπούτσια χαλασμένα να με στέλνη κάθε μέρα ή έμπορία μας να του γηρεύω τα είκοσιπέντε γρόσια τον έρανο για το σχολείον, κι αυτός με περιγελούσε, και τότε μ' έλεγε πώς δεν έχει χαλασμένα, τότε μ' έλεγε να πω εις τους έμπορους πώς δε τον ήβρα, και τότε με κρύβουνταν! πολύ καλά λοιπόν το έκαμα και τον ξεφορτοθήκαμε. Χάρισμά σας λοιπόν και να τον χαιρέσθε' αλλά να πω σε το λέω και να το ξέρης, ότι το πορτοκάλι σήμερα της αρχιχρονιας εγώ θα του το πρᾶτοφέρω, κίαν δεν με δώση τ' άγιοθασιλειάτικα μου, θα το πάρω πίσω, και τότε φέρε του εσύ το δικό σου. — Με τες χαρές σου, αδερφέ μου, του λέω, και έτσι, Κύριε Συνδρομητά μου, με την ψευτιάν μου αυτήν την εγλύτωσα πολύ φθινά' απ' εκεί λοιπόν ίσια στην Εκκλησίαν με τρεις χαράς ή μία δια την σωτηρίαν της βράχης μου από τον τερπιέ του γέροντος Κράκτη, διότι και τα χέρια των κρηκτών μας ευχαριστούν την βράχη σαν ή φωνή τους τ' αυτιά μας' και ή δεύτερη χαρά δια την σωτηρίαν της ψυχής μου, που έκαμα τον κόπον να προσκαλέσω τους Συνδρομητάς μου εις την Εκκλησίαν' άλλ' ή τρίτη ή καλύτερη χαρά μου ήτανε, που θα σας εύρισκα όλους μαζομένους εις ένα μέρος, και εκεί χωρίς πολύ κόπον εγώ να σας ευχηθώ το «χρόνους πολλούς και ευτυχισμένους», και ή ευγενεία σας πάλς να... άλλ' είναι περιττό να σας εξηγήσω τι έννοσι αυτό το Ν Α διότι ή ευγενεία σας; τ' γνωρίζετε καλύτερά μου, τί λογις απάντησις είναι συνήθεια να δίδουν του άγιου Βασιλείου εις τας εύχας των διανομέων, φιλογενέστατοι Κύριοι Συνδρομηταί.

Άλλά, καλᾶ το λένε πᾶς το πονηρό πουλι πίνανται και από τα δύο! διότι έκαμην ή άφεντιά μου και άλλη μετ' άνοησία' πηγίζω εις το κελί εκείνου που γυρνάει την ώρα της άγιας λειτουργίας, μ' ένα στενόμακρο χαρτί στο

123696

και με μία πένα στο άλλο, χοντρή σαν τα δάκτυλά του, και μ' ένα δίσκο μπροστά, φωνάζων «γράψετε τα όνόματά σας! τον εύρίσκω λοιπόν ότι ξύπνησε, και του λέω. Τι να σε δώσω να με πουλήσης τον σημερινό σου δίσκον ή άφεντιά του σαν άκουσε την πρότασίν μου ταύτην, θα είπεν, ως φαίνετα, μέσα του, να καιρός ευπρόσσodus, να βγάλω δυό μηνών έξοδά μου' και με λέγει. Θέλω χίλια πεντακόσια γρόσια με 100 την λίρα, και ένα καλό άντερλήκι' και το χαρτί με το καλαμάρι που θα γράφης τα όνόματα θα ήναι εις βάρος σου. — Καλᾶ χωρατεύεις, χίλια πεντακόσια γρόσια, και την λίρα στα εκατό;!! άμ' εγώ σα θέλεις, σου πουλώ τον έδικό μου δίσκο για χίλια μόνον γρόσια, και την λίρα 140, καθώς λένε πᾶς θα πλερώσουν και τα γρόσια των χηρών και όρφανών' που να πούμε και του στραβού το δίκιο, μεγαλύτερο άδικο από αυτό δεν γίνεται' — Και τί δίσκο, με λέει, έχεις εσύ σήμερα; και ποιός είσαι εσύ; — έχω, του λέω, ένα δίσκον σήμερα, που να διης τους μετζιτιέδες και της λίραις να χορεύουν την μαζούρκα, σαν της ψείραις εις την βράχη του καντυλανάπτη, εγώ είμαι ο διανομέυς της εφημερίδος «Άρμονία», και οι έδικοί μας Συνδρομηταί σκορπούν τα γρόσια, σαν τον ζευγά που σκορπά τα βεθύβια στο χωράφο όταν τα σπέρνη! χώρια και ή εύχαις και εολογίαις που θα πάρω και σήμερα' μόν' κατέβα κομματί παρακάτου, γιατί πολὺ άψηλά έπιασες το παζάρι, κ' εδᾶ' δεν πουλούμε μανιφατούρα, μήτε και θα με βγάλης τσιράκι, σαν και μερικούς! Τέλος πάντων, Κύριε Συνδρομητά μου, πέντ' άπάνω πέντε κάτω, έσυμφωνήσαμε να του δώσω μιάν άγιοθασιλόπτητα μ' ένα μετρωτιέ μέσα, και 260 γρόσια και μισό, (το μισό για το χαρτί που μ' έδωκε να γράφω) και δεν τα είχα κι όλας, μόνο το έδωσα ένα μ' όνο για τρεις ήμέρας, πληρωτέον εις όποιον με το παρουσιάσθη άπ' εκεί πηγαινᾶν και εις του Καντυλανάπτη, και του δίνω κ' αὐτουνοῦ ένα μ' όνο δέκα γροσίων και με νοικιάζει τον Τζουμπέ του, που ακόμα γαργαλίζουν την βράχην μου ή αναμνήσεις του' αλλά καλᾶ το λένε κ' οι Τούρκοι «εβτεκι χεσαπ τσαρσιά ούμιάς»' γιατί κί ο έδικός μου λογαριασμός που έκαμα ήτανε μπόσικος' επειδήτις αφού εγύρισα όκτώ φοραίς μες την εκκλησία, σκουντα με και σκουντα σε, τάχατες πᾶς γράφω τα όνόματα, κ' εγώ μουντσούρες μόνον έγγραφα, μόλις έμέτρησα ένδεκα Συνδρομητάς μου από τους 240 που εκτύπησα την νύκτα της πόρτες τους' αλλά κι αυτοί οι ένδεκα δεν εγύρισαν να με κυττάσουν' και πρώτος ή ευγενεία σας που στέκουσουν κοντά εις τον ψάλτην, και την ώρα που ήλθα μπροστά σας, άρχισες να ψάλλης μαζή του τα «εις πολλά έτη»' τρεις άλλοι όμιλοῦσαν σπουδαίως για τα χονσολιτέ, δύο είχαν την όμιλίαν της θεατρίνας Αδελαΐδος Ρίστορη, Μαρκεσίας Δε Γρίλο' δύο άλλοι όμιλοῦσαν για το Βίστ' ένας ερουγάλιζε' άλλος έσιαζε την πουμαδιασμένη χωρίστρα των μαλλιῶν του με τα δύο δάκτυλά του, και κύταζεν όλο επάνω στο γυναϊκίτι' και ο άλλος έμάλωνε την ώρα εκείνη με το διάκο, πᾶς όταν τον έθυμιάτισε, εκούνησε μιὰ φορά μόνον το θυμιατό, ένῶ εις τον Καψιμάλη το εκούνησε τρεις φοραίς, έσκυψε και το κεφάλι του, καθώς όταν θυμιατίζουν τον δεσπότη' ώστε, Κύριε Συνδρομητά μου, την έπαθα, σαν και ένα που ένῶ είχε την δουλειά του στα σίγουρα, του την άρπαξεν άλλος με μιὰ πλαστογραφία, κι εδᾶ' πάνε κι άλλοι! αυτά λοιπόν έπαθα σήμερα, και αυτή είναι ή αίτία που κτύπησεν ο Κράκτης δύο φορές την πόρτα σας την νύκτα.

Άς έλθουμεν λοιπόν τώρα και εις τα συνευρισμένα της αρχιχρονιας, διότι και